

Kolikšna resnica je v teh mislih, prepredenih z metaforami! Pa sem nehote pomislil na zimsko osvajanje Stola. Mar takrat nihče med pohodniki ne pomisli na slabo vreme, na sneg in mraz? Glede na množičnost pohoda gotovo ne! Toda zakaj potlej maja in junija tak strah pred gorami in slabim vremenom? Kje tičijo vzroki?

Več jih je. Planinci se boje zaprtih vrat v kočah, polomljenih dreves, ki jih je sneg prevrnil na poti, zbledelih markacij in nenadne spremembe vremena. Lani mi je oskrbnik Koče na Donački gori pripovedoval, da je temeljni vzrok, zakaj se maja ne odpravimo v hribe, pomanjkanje prostega časa — proste dneve ob koncu tedna namreč ljudje izkoristijo za delo na vrtu, pri hiši in v stanovanju. Pa tudi za kak dan dopusta se težko odločijo, je še menil.

Zaradi take spoštljivosti do domačega dela in strahu pred slabim vremenom so planinske postojanke prazne. Ljudem v kočah se v teh mesecih zažre turoba v telo. Tako močno, da jim planinci julija in avgusta komaj preženejo senco nezadovoljstva z lic. Ja, čisto drugače bi se vedil upravnik, oskrbniki, lastniki in upravljavci

koč, če bi nas videvali vse leto. Zato najprej energija za tujce, kar ostane, pa za slovenske planince. Narobe bi bilo zvaliti vso krivdo negostoljubnosti na prebivalce in delavce v planinskih kočah; velik del krivde je v nas, ker nas je strah zapustiti ljubi domek in se vrniti nazaj v naravo!

Še sreča, da društva v teh zgodnjih poletnih mesecih ne pozabijo na članstvo. Dokaz za to so številna srečanja in pohodi, ki so se že zvrstili v Sloveniji. Precej jih je že bilo, a vseeno še premalo. Planinci so se aprila in maja zbirali na Rašici, bili so v Bovcu, na Sv. Ani nad Podpečjo, v Libojah, na Jezikovi nedelji na Bohorju, na Blegošu, pri Valvasorjevem domu, na Oljki, Hlevišah, Mrzlici, hodili po vrsti veznih in krožnih planinskih poti in še mnogokje drugje. To je vsekakor obetaven začetek letošnje sezone planinarjenja. Navzlic temu pa se zagrizenim planincem še vedno zdi, da društva niso naredila pravega »bojnega načrta« za novo planinsko sezono. Načrt bi morali sestaviti ob sklepu sezone (po mojem se sploh ne bi smela končati niti začet) in vanj zapisati, da se sezona osvajanja gora začne maja in ne avgusta, ter omeniti, da je večina planinskih postojank odprtih že v zgodnjih poletnih mesecih.

PRED LETOM DNI JE OMAHNIL VESTNIKOV DOLGOLETNI UREDNIK

ŽLAHTNEMU ČOVEKU V SPOMIN

Bilo je sredi aprila lani, ko se je s svojo dobro ženo Milo nepričakovano ustavil za nekaj ur pri nas. Kakor vedno smo se ju zelo razveselili. Ko sem ga zagledala, sem mu rekla: »Kar predobro si videti za svoja leta!« Pa se je nasmejal in dejal: »Saj mi je res lepo, toda na cesti se ne počutim več varnega, zato sem prejšnji teden avto podaril hčerki, midva pa bova raje potovala z vlakom ali avtobusom.« Mislila sem si — pametna odločitev. Čisto v kotičku moje zavesti pa se je oglasilo: tudi Tinetu, neuničljivemu garaču, so se začele krhati sposobnosti, toda brž sem se otresla te mračne misli, gostoma postregla in že sta krenila na krajši sprehod med našimi njivami in gozdovi ter se zadovoljna vrnila na kosilo. Tine mi je izročil šopek dišečih vijolic, ki jih je spotoma nabral, saj je vedel, kako me take drobne pozornosti razvesele.

Posedli smo za mizo in se živahno pogovarjali. Kosilo jima je dobro teknilo in opazila sem, kako je Mila s skrbjo gledala, da ne bi Tine jedel kaj takoga, kar bi mu glede na njegovo »raho sladkorno« utegnilo škodovati. Bila sem vesela, da ima

Tine ob sebi tako ljubečo ženo, ki lepša jesen njunega življenja.

Kar naenkrat je prišel čas človeša. Odločili smo se, da gremo peš do železniške postaje. Mala vnuka Damijan in Breda sta prišla strica »Orla« za roke — in že so korakali ob otroškem čebljanju veselo po cesti. Malo za njimi sva šli midve z Milo in ona mi pravi: »Veš, samo to si želim, da bi mi bilo dano, da bi lahko do konca stala Tinetu koristno ob strani.« Ob teh besedah pač nisem slutila, da se bo po šestih tednih končala njuna skupna pot. Bil je to zadnji Tinetov obisk pri nas — in potem je prišlo tisto strašno, kar nas je vse, ki smo ga poznali, cenili in imeli radi, pretreslo do mozga in napolnilo naša srca z bolečino. Zakaj? Kako? To nam bo ostala večna uganka.

Nismo ga pozabili, vedno znova se vračamo k njemu, ki nam je znal s toliko ljubezni in znanja predstavljati naš prelesni planinski svet in nam ga, posebno še z izrednim urejanjem Planinskega vestnika, posredovati in približati.

Pri tem se spomnim najinega kratkega sprehoda skozi sveže pomladansko bu-

kovje na Runeč. Prišla sva do jase v gozdu in odprli se nama je čudovit razgled po naših vinorodnih gričih, na katerih so se bleščale od sonca obsijane zidanice.

Postala sva na mehki stezi in Tine mi pravi: »Joj, enkratni svet! Napiši — napiši knjigo!« Ah, tega pa ne bi bila sposobna mu rečem, on pa: »Kaj ne bi, pa še kako dobro.« Jaz mu nato pojasnim, da nimam časa, da sem kmetica in babica. In da zlasti svojim vnukom, spričo svojega pisarnja, ne morem dati tega, kar dajejo druge babice svojim. Tine pa mi je odgovoril: »Človek je dolžan najprej se darovati družbi in šele potem misliti nase.«

Da bi resnost pogovora ublažila, sem mu po prleško dejala: »Če mi boš takšne prava, bon začela po prleški gučati, te pa me neš nič rázma.« Iz vsega srca se je nasmejäl: »Samo gúči, dobro bom te razumel.«

Ta najin dialog je bil začetek moje knjige Rada bi Vam povedala, ki jo je profesor Orel še lektoriral, ni pa več dočakal njegova izida.

*

So stvari na svetu, ki so neumljive človeškemu razumu, tudi tvoj konec, dragi, nepozabni Tine...

Erna Meško

DOPIŠNIKOM PLANINSKEGA VESTNIKA

Vljudno prosimo dopisnike, da nam hkrati z besedlji pošljejo svoj natančni naslov in občino bivanja, sočasno pa tudi številko žiro računa (ali izjavo, da v tem letu s honorarji ne bodo skupno presegli vsote 5000 dinarjev — da torej žiro računa nimajo). Te podatke naj nam — prosimo — dopisniki pošljejo na posebnem listu papirja. Želeli bi jim namreč takoj po izidu vsakokratne Vestnikove številke nakazati avtorski honorar, česar pa ne moremo, če dopisniki napišejo le svoje ime in priimek.

Besedila naj dopisniki seveda podpišejo; ne moremo namreč upoštevati anonimnih zapisov ali le psevdonimov namesto imen. V prejšnji številki Planinskega vestnika smo na primer objavili zelo tehten sestavek, vendar je avtor na njegovem koncu napisal: »Honorarju se odpovedujem v korist Planinskega vestnika. Lep planinski pozdrav. Duši.« Sicer hvaležno sprejmemo obvestilo o odstopitvi honorarja, vendar smo imeli kar majhno detektivsko akcijo, preden smo ugotovili, kdo je ta Duši. Tudi če se kdo honorarju odpove, se mora podpisati s celim imenom.

Nadalje: vljudno prosimo pisce, naj ne pišejo predolgih tekstov. Nova Vestnikova vsebinska zasnova temelji na optimalnih zapisih (vesti in poročila sem ne sodijo) z obsegom treh do šestih tipkanih strani (kajpak strani s po 30 tipkanimi vrsticami); za morebitne daljše tekste se morajo pisci predhodno dogovoriti z uredništvom. Kolikor povsem razumemo pisce, da bi radi povedali čimveč, da bi pač želeli prenesti na papir čimveč svojih lepih doživetij in misli, toliko morajo pisci razumeti tudi našo stisko: Planinski vestnik ima samo 48 strani, in na teh 48 strani moramo spraviti kar največ gradiva — vsakovrstnega. Tako si zapisov z osmimi, desetimi in celo več stranmi (in te včasih vsebujejo tudi po 40 in še več tipkanih vrstic) ne moremo več privoščiti; kolikor jih dobimo, so posledica uredniške škarje ali pa zapise vrnemo avtorjem s prošnjo, da jih skrajšajo.

Seveda pa še naprej ostajata naše vabilo in prošnja, naj nam dopisniki pošljejo tudi fotografije ob svojih zapisih. Ni namreč prijetno ilustrirati zapis z razglednico; a kaj, če nimamo na voljo druge slike!

In končno: dopisnike prosimo, naj nam poročajo hitro — takoj po dogodkih. Neredko namreč dobimo poročila o pomembnih dogodkih, pohodih, srečanjih, o umrlih vidnih planincih in drugem — celo s trimesečno zamudo! Kljub temu da je Planinski vestnik mesečnik, tako dolge zamude seveda ne more vzeti v zakup. In kajpak taki zapisi romajo v koš.

Vsem dopisnikom se vljudno zahvaljujemo za razumevanje ter jim želimo čimveč sončnih dni v gorah.

Uredništvo